

SIMAI MIHÁLY

A Mester fölzuhan

(VERES MIHÁLY BARÁTOM EMLÉKÉRE)

*félhorizontnyi kép
veszendő életvászon*

*kéz és ecset
a maradandóságnak
ajánlott délibáb ez is*

*félhorizont
országoló csonkaság
száműzetés színek Szibériája
egy létvonal
a két végpont közé
szorítva elfogadhatatlanul kevés*

*– erős gyökérző lábak égre-tárt karok
alkotta hús-vér hiperbolaként
a Tündöklés terébe fölfeszülni
csakazértis
Föld
és
Kozmosz
közé – – –*

*szűkreszabott idő-zekéjét
aztán a Mester könnyedén ledobja
és fölzuhan – –*

és nézi gúnyosan

*a végső meztelenség asztalán
elnyúló c o r p u s t hogy veszik körül
hogy sürgölődnek kis kórboncnokok*

*s hírhedt kórboncolók a végső csonkaság
vak formatervezői – míg az égen
a szárnyak végtelent érintenek
s a mélylő mélyben
lenn a Föld szívében
megszólalnak
az elvermelt harangok*

talán

*talán az a borzas ibolyaudvar
talán az időt ringató
konok remény*

*talán a lelket ríkató
bolond
fuvolamadarak*

talán a táj asszonytest-illata

*talán az a tavaszciklandós
szirom-cirókás meggyfaág*

*talán az a szomorú-verdesésű
madárszárny-rebbenésű szemhéz
mely mögé
akkor végleg bezárult egy világ*

Vigaszt

*majd fény leszel
mert fénynek lenni szép
majd jó leszel
mert jónak lenni jó*

*majd ott leszel
hol nem fáj semmi már
emelj emelj
te gyöngye árva szárny*

*majd tél leszel
és nyár őszt és tavaszt
száz más leszel
s még mindig ugyanaz*

*majd élve élsz
és nem félsz semmitől
– a csillagok
közé majd oda-föl
visszaölel
az Örök Anyaöl*